

РЕШЕНИЕ

№ 19

гр. К., 10.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – К., I. СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Веселина Ат. Кашикова Иванова

Членове: М. К. Дановска
Васка Д. Халачева

при участието на секретаря Светла В. Радева
като разгледа докладваното от М. К. Дановска Въззивно гражданско дело № 20225100500242 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 287 от 19.08.2022 г., постановено по гр. д. 1731/2021 г. по описа на К. районен съд е признато за недоказано оспорването на истинността на искане за отпускане на потребителски кредит с № 3029874158, ведно с двете декларации към него; договор за потребителски кредит № 3029874158, ведно с декларацията към него; споразумение за предоставяне на пакет от допълнителни услуги към договор за потребителски кредит № 3029874158; общи условия към договор за потребителски кредит, в частта относно авторството на документите относно положения подпис за клиент Н. С. М..

С решението е признато за установено по отношение на Н. С. М., съществуване на вземания на „П.К.Б.“ ЕООД в размер на следните суми, произхождащи от неизпълнение на договор за потребителски кредит П.К. Стандарт № 3029874158 от 26.03.2018 г., сключен при общи условия и анекс от 20.08.2018г. към договора за кредит, за които е издадена Заповед № 333/26.08.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, по ч. гр. д. № 1255/2021 г. по описа на К.йски районен съд: 1) сумата в размер на 2 605.74 лв. - неизпълнено парично задължение за остатъчна предсрочно изискуема главница по договор за потребителски кредит П.К. Стандарт № 3029874158 от 26.03.2018 г., сключен при общи условия и анекс от 20.08.2018г. към договора за кредит, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.08.2021 г. - датата на постъпване на заявлението по

чл. 410 от ГПК в съда до окончателното изплащане; 2) сумата 101.99 лв. - договорно възнаграждение за периода от 26.07.2019 г. до 31.07.2019 г. - дата на предсрочна изискуемост; 3) сумата 195.69 лв. - законна лихва за периода от 31.07.2019 г. - дата на предсрочна изискуемост до 26.08.2021 г.

С решението е отхвърлен предявеният от „П.К.Б.“ ЕООД срещу Н. С. М., осъдителен иск за сумата от 1 562.50 лв. - възнаграждение за пакет допълнителни услуги, ведно със законна лихва, считано от датата на постъпване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда до окончателното й изплащане, произхождащо от неизпълнение на Договор за потребителски кредит П.К. Стандарт № 3029874158 от 26.03.2018 г., сключен при общи условия и анекс от 20.08.2018г. към договора за кредит, за които е отказано издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 1255/2021 г. по описа на К. районен съд.

С решението Н. С. М. е осъден да заплати на „П.К.Б.“ ЕООД сумата в размер на 215.33 лв., представляваща разноски по гр. д. № 1731/2021 г. и сумата в размер на 108.07 лв., представляваща разноски по ч. гр. д. № 1255/2021 г. по описа на К. районен съд.

С решението „П.К.Б.“ ЕООД е осъдено да заплати на Н. С. М. сумата в размер на 294.80 лв., представляваща разноски в производство, съразмерно отхвърлената част от иска.

Недоволен от така постановеното решение е останал въззивникът Н. С. М., който чрез пълномощника си адв. М. С. го обжалва в установителната част като необосновано, порочно и неправилно, поради нарушение на материалния закон и нарушение на съдопроизводствените правила. Иска се отмяната му в обжалваната му част и постановяване на ново решение, с което предявените иски да бъдат отхвърлени като недопустими, респективно – като неоснователни.

Във въззивната жалба жалбоподателят излага следните съображения:

Неправилно първоинстанционният съд приел, че въззивникът има качеството на „солидарен длъжник“ по договора за кредит, а не на „поръчител“, като спрямо него следвало да се приложи разпоредбата на чл. 147 от ГПК. Като не сторил това в предвидения от закона срок, въззиваемият загубил възможността да иска изпълнение спрямо него.

Твърди, че по отношение на въззивника е налице солидарност по чл. 121 от ЗЗД, която възниква при договор за поръчителство, като поръчителят отговаря пред кредитора за връщането на парична сума, без да е получил същата в собственост. Кредитът бил усвоен единствено от Х.Х. М., а жалбоподателят отговарял пред кредитора за връщане на паричната сума като поръчител по договора. В чл. 8.1 от Общите условия на договора за потребителски кредит били посочени задълженията на кредитополучателя Х.Х. М., но не и на солидарния длъжник, поради което пасивната солидарност на жалбоподателя не произтичала от солидарна създадължиялост, а от поръчителство. Възразява за неспазване срока по чл. 147, ал. 1 от ЗЗД. Твърди, че с изтичането на срока по чл. 147, ал. 1 от ЗЗД се изключва отговорността му за изпълнение задължението по договора, поради това, че е

прекратено поръчителството му по него.

В жалбата се посочва, че кредитополучател (клиент, съгласно терминологията в договора) е само Х.Х. М., не и той, поради това, че само тя получила екземпляр от ДПК, ОУ, допълнителен план и споразумение. Страни в правоотношението били кредитополучателят (клиент) и кредиторът, а той бил личен гарант относно изпълнението на задълженията на длъжника по договора. Анекс №1 към ДПК № 3029874158, с който страните договорили да бъде променен надежда на погасителните вноски, бил подписан само от кредитополучателя Х.Х. М., като липсата на подпис от страна на жалбоателя била индикация, че не е съдлъжник. Задължението му било акцесорно и било уговорено като поръчителство, поради което следвало да се приложат разпоредбите на чл.138 и сл. от ЗЗД.

Жалбоателят счита, че първоинстанционният съд неправилно е постановил валидност на договора и на клаузата за договорената лихва. Разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК регламентирала максималният размер на годишния процент на разходите по потребителски кредити и възнаградителната лихва като негови компоненти, наред с другите разходи, посочени в чл. 19, ал. 1 ЗПК и същата била нищожна, когато надхвърля петкратния размер на законната лихва (арг. от чл. 19, ал. 5 ЗПК) и съответствието ѝ с добрите нрави. Размерът ѝ следвало да бъде в съответствие с морала и да не води до несправедливо обогатяване на кредитора. Счита предвиденият фиксиран лихвен процент от 41.47 % за противоречащ на добрите нрави и водещ до несправедливо високо възнаграждение за кредитора, поради което клаузата на VI от договора в частта за лихвата - за нищожна на основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД.

Счита, уговорката за заплащане на възнаграждение в размер на 3750.00 лв., с дължим остатък 1562.50 лв. за закупен пакет допълнителни услуги (съгласно Споразумение за предоставяне на пакет от допълнителни услуги от датата на сключване на договора за потребителски кредит - 26.03.2018г.) **за нищожна** и уговорена в противоречие със закона и добрите нрави и на нормите на 10а, ал. 2 и ал. 4, вр. чл. 19, ал. 4 от ЗПК

В условията на алтернативност въвежда възражение за прихващане на установената дължима сума по договора за кредит с изплатената сума в размер на 2 187. 50 лв., недължимо платена по нищожна уговорка.

По изложените съображения въззивникът моли първоинстанционният съдебен акт да бъде отменен в обжалваните му части, а предявените искове като недопустими, респективно като неоснователни, да бъдат отхвърлени. Претендира за присъждане на направените разноски пред двете съдебни инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК от въззиваемата страна „П.К.Б.“ ЕООД е подаден писмен отговор, с който същата се оспорва като неоснователна. В отговора се сочи, че след като жалбоателят поел общо задължение с кредитополучателката, то налице била солидарна отговорност по смисъла на чл. 121 ЗЗД. Искане се първоинстанционното решение да бъде потвърдено в обжалваните му части. Претендира се за присъждане на

разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. М. С., която поддържа въззивната жалба. Претендира за разноски, за които представя списък по чл. 80 от ГПК.

В открито съдебно заседание въззиваемата страна не се представлява. С подадена молба с вх. № 3610/13.12.2022 г. чрез процесуален представител се поддържа неоснователността на въззивната жалба. Претендира разноски, за които представя списък по чл. 80 от ГПК.

Окръжният съд, при извършената преценка на събраните по делото доказателства, по повод и във връзка с оплакванията, изложени във въззивната жалба, приема следното:

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Решението на К. районен съд е валидно и допустимо, но настоящият съдебен състав го намира за неправилно по следните съображения:

Първоинстанционното производство е образувано по предявени от „П.К.Б.“ ЕООД срещу Н. С. М. установителни искове по реда на чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 т. 1 от ГПК по Заповед № 333/26.08.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч. гр. д. № 1255/2021 г. на Районен съд - К., произхождащи от неизпълнение на Договор за потребителски кредит № 3029874158 и по предявен осъдителен иск по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 т. 3 от ГПК за парично вземане, за което съдът е отказал да издаде заповед по ч. гр. д. № 1255/2021 г. на РС-К..

Исковете са предявени за сумите: главница в размер на 2605.74 лева; договорно възнаграждение в размер на 101.99 лева, дължимо от падежа на първата неизплатена вноска - 26.07.2019 г. до 31.07.2019 г. - дата на предсрочната изискуемост; законна лихва в размер на 195.69 лева, дължима от 31.07.2019 г. - датата на предсрочна изискуемост до 26.08.2021 г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда до изплащане на вземането, представляващи неизплатени задължения по Договор за потребителски кредит № 3029874158.

В исковата молба ищецът твърди, че на 26.03.2018 г. бил сключен Договор за потребителски кредит № 3029874158 между „П.К.Б.“ ЕООД като кредитор, Х.Х. М. като длъжник и Н. С. М. като солидарно задължено лице по договора, в размер на 5000 лв., със срок на кредита: 24 месеца и размер на вноската: 309.11 лв., ГПР: 49.89 %, Годишен лихвен процент: 41.17 %, Лихвен процент на ден: 0.11 % или общо задължение по кредита: 7418.64 лв.

Твърди се, че по избран и закупен пакет от допълнителни услуги било дължимо възнаграждение в размер на 3750.00 лв., с размер на вноската по закупен пакет от допълнителни услуги: 156.25 лв.; или общо задължение по

кредита : 11 168.64 лв., с общ размер на вноса: 456.36 лв. и дата на погасяване: 10-ти ден от месеца.

На основание общите условия към договора за потребителски кредит във връзка с чл. 121-127 от Закона за задълженията и договорите, Н. С. М., в качеството си на съдлъжник по процесния договор за потребителски кредит, се задължил да отговаря за задължението на Х.Х. М. при условията, посочени в договора. Ищецът твърди, че изпълнил точно и в срок задълженията си по договора, като на 26.03.2018 г. била преведена парична сума в размер на 5000.00 лв. по посочена от длъжника Х.Х. М. банкова сметка. На 10.08.2018 г. Х.Х. М. подала заявление за промяна на погасителен план към ДПК № 3029874158, като пожелала да бъде променен падежа на внасяне на погасителните вноски, и новият падеж бил определен на 26-то число. На 20.08.2018 г. между „П.К.Б.“ ЕООД и солидарните длъжници бил сключен Анекс № 1 към ДПК № 3029874158, с който страните се договорили да бъде променен падежа на внасяне на погасителните вноски и новият падеж да бъде 26-то число, считано от месец 09.2018 г., като останалите клаузи на ДПК № 3029874158 и Споразумение за предоставяне на пакет за допълнителни услуги не били засегнати от Анекса. Договорното възнаграждение по заема било предварително определено в погасителния план в размер на 2 418.64 лв., като страните се споразумели за разсрочване във времето и погасяване, съгласно погасителния план. Претендираното неизплатеното договорно възнаграждение било в размер на 101.99 лв. за периода: от падежа на първата неизплатена вноска - 26.07.2019 г. до 31.07.2019 г. - дата на предсрочната изискуемост.

Твърди, че длъжникът не изпълнявал поетите договорни задължения и направил тринадесет пълни погасителни вноски и една непълна, последната от които с дата 09.12.2019 г., съгласно извлечение по сметка към ДПК № 3029874158. След изпадането му в забава и съгласно уговореното и прието от страните в чл.12.3 от общите условия към Договора за потребителски кредит, кредитът бил обявен за предсрочно изискуем на 31.07.2019 г. Сочи се, че за съобщаване на настъпилата предсрочна изискуемост на Н. С. М. било изпратено уведомително писмо с обратна разписка от страна на дружеството, което ответникът не получил.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът Н. С. М. е подал отговор на исковата молба, с който оспорва иска като недопустим и неоснователен по изложени съображения. Направил е възражение за неспазване на срока по чл.147, ал.1 от ЗЗД. Оспорва подписването на процесния договор за кредит, неговата валидност, като излага възражения за нищожност на същия, поради противоречие с добрите нрави и неравноправност на клаузата, уреждаща размера на дължимата лихва, нищожност на основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД. Възразява за нищожност на договора на основание чл. 22 ЗПК, във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Оспорва клаузите, касаещи заплащане на пакет от допълнителни услуги, като счита същите за нищожни по смисъла на чл. 19, ал. 5 ЗПК и чл. 26, ал. 1, т. 3 ЗЗД.

Няма спор по делото, касателно процесния Договор за потребителски кредит № 3029874158 между „П.К.Б.“ ЕООД като кредитор, Х.Х. М. като

длъжник и Н. С. М. като солидарно задължено лице по договора, в размер на 5000 лв., със срок на кредита: 24 месеца и размер на вноската: 309.11 лв., ГПР: 49.89 %, Годишен лихвен процент: 41.17 %, Лихвен процент на ден: 0.11 % или общо задължение по кредита: 7418.64 лв.

Спорно в случая е в какво качество въззивникът – ответник по иска, е подписал същия, съответно – каква е неговото задължение и кога настъпва изискуемост на вземането спрямо него.

Настоящият съдебен състав намира, че по силата на чл. 20 ЗЗД следва да се тълкува действителната воля на страните, и да се установи точният смисъл на уговорките в съдържанието на процесния ДПК, по които има спор. Спорната разпоредба на чл. 10. 1 от общите условия по договора за кредит гласи, че на основание чл. 121-127 ЗЗД, солидарният длъжник се задължава да отговаря за задълженията на кредитополучателя за погасяване на кредита, за евентуално наложени договорни санкции и следващи задължения, произтичащи от договора за кредит и общите условия. Солидарният длъжник се съгласява да поеме солидарна отговорност за задълженията на кредитополучателя за погасяване на възнаграждението за избран и закупен пакет от допълнителни услуги. В чл. 10. 2 от общите условия е посочено, че задълженията на солидарния длъжник спрямо кредитора са поети при условията на солидарност и кредиторът има право да изисква изпълнение както от кредитополучателя, така и от солидарния длъжник. До прекратяване на договора за кредит кредиторът комуникира с кредитополучателя по повод размера на задълженията и необходимостта от изпълнение, а в случай, че няма точно изпълнение - със солидарния длъжник.

При тълкуване на тези текстове от процесния ДПК съдът намира, че за Н. С. М. е възникнала пасивна солидарност за задълженията по договора, но в качеството му на поръчител.

Съдебната практика приема, че за възникване на солидарната отговорност следва да е налице определено правно основание и не е достатъчно в договора да е записано, че едно лице отговаря солидарно с длъжника, доколкото солидарна отговорност „по принцип“ не съществува, от където възниква необходимост съдът да изясни конкретното договорно основание по чл. 121 ЗЗД. В този смисъл е Решение № 213 от 6.01.2017 г. на ВКС по гр. д. № 5864/2015 г., IV г. о., ГК. Солидарната отговорност е налице във всички случаи, когато кредиторът има възможност да изисква от всеки от длъжниците цялото си вземане, като изпълнението на един погасява дълга и освобождава всички длъжници (чл. 122 ЗЗД). Общите правила, уредени в чл. 121-127 ЗЗД, са приложими за всички случаи, когато е налице пасивна солидарност, стига друго да не е уговорено. Разликите се следват, както от изрично съдържащите се в този смисъл уговорки, така и от основанията за възникване на солидарността. В мотивите към Решение № 24/03.04.2013 г. по т. д. № 998/2011 г. на I т. о. на ВКС е изяснено, че съгласно чл. 121 ЗЗД солидарност между двама длъжници възниква по силата на закона или ако е уговорена между страните. Посочено е, че такава може да възникне, когато длъжниците са съдлъжници, а също и при договор за поръчителство, но двете хипотези са различни.

Солидарно създадени са лицата, които са получили паричната сума общо, без разграничение каква част поема всяко едно от тях и независимо от това на кое от тези лица е предадена фактически, като кредиторът може да претендира пълния размер на предоставения заем от всеки един от длъжниците.

Солидарна отговорност обаче възниква и при договор за поръчителство – чл. 141, ал. 1 ЗЗД, когато едно лице отговаря пред кредитора за изпълнение на задължението на длъжника; или, в случая на договор за заем, поръчителят отговаря пред кредитора за връщане на паричната сума, без да е получил същата в собственост.

Предвид установената фактическа обстановка, съдът намира, че кредитополучател /клиент, съгласно терминологията в договора/ е само Х.Х. М., не и Н. С. М., но последният отговаря пред кредитора за изпълнение на задължението, т. е. за връщане на паричната сума, и без да е кредитополучател, което го определя като поръчител по договора. Това е така, тъй като страните изрично са уговорили, че кредиторът ще търси изпълнение от Н. М. в случай, че няма точно изпълнение от клиента.

Задължението на поръчителя зависи от съществуването на главното задължение и е функция на главното задължение, но е винаги акцесорно на главното задължение за разлика и от встъпването в чужд дълг, и от солидарната задълженост. Поръчителят отговаря на собствено правно основание.

При този извод съдът намира, че вземането не се установява да е налице, доколкото е преклудирано, с оглед разпоредбата на чл. 147, ал. 1 ЗЗД. Няма спор, че кредиторът е депозирал заявление по чл. 410 от ГПК срещу Х.Х. М. и Н. С. М. на 26.08.2021 г. От значение в случая е кога задължението по кредита е станало изискуемо, по отношение на солидарния длъжник - поръчителя Н. М.; кога предсрочната изискуемост му е била съобщена; и кога е предявен процесния установителен иск, част от който е подаването на заявлението по чл.410 ГПК.

Съгласно сочената разпоредба на чл. 147, ал. 1 ЗЗД поръчителят остава задължен и след падежа на главното задължение, ако кредиторът е предявил иск против длъжника в течение на шест месеца.

С ТР № 5/2019г. от 21.01.2022г. на ОСГТК на ВКС се приема, че шестмесечният срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД тече от момента на настъпване на предсрочната изискуемост на дълга, без да се прави разграничение относно вноските с настъпил и ненастъпил падеж към момента на обявяване на предсрочната изискуемост.

Приема се още, че поръчителството се прекратява, както при погасяване /прекратяване/ на главния дълг, така и с настъпване на останалите общи или специални основания за прекратяване отговорността на поръчителя. Разпоредбата на чл. 147, ал. 1 ЗЗД урежда едно от специалните основания за прекратяване на поръчителството по право - ако кредиторът не предяви иск срещу длъжника в шестмесечен срок от падежа на главното задължение. Според цитираната разпоредба, отговорността на поръчителя

съществува в срок от 6 месеца от падежа на главното задължение /срокът е краен и преклузивен, съгласно разясненията, дадени в т. 4-б от Тълкувателно решение № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС/ и отпада, ако кредиторът в този период бездейства и не предявява иск.

Следователно бездействието на кредитора води до загуба на обезпечението. Разпоредбата защитава интересите на поръчителя, който е приел да отговаря лично, с цялото си имущество и по правило безвъзмездно за изпълнението на чуждо задължение, и същевременно санкционира кредитора, ако той не упражнява своевременно правата си по обезпечението. Преклудирането на отговорността на поръчителя при условията на чл. 147, ал. 1 ЗЗД представлява законово уредено изключение от акцесорния характер на поръчителството.

Трайно установена е практиката на ВКС, че при разсрочването на едно парично задължение, което по естеството си е еднократно /плащане на цена, връщане на заем/, респ. при уговорката плащането да се извършва на вноски с различни падежи, не се касае за периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в” ЗЗД. Приема се, че в този случай задължението се погасява на части, в интерес на длъжника и въз основа на изрично дадено съгласие от страна на кредитора, по аргумент от разпоредбата на чл. 66 ЗЗД. При договорите с периодично или продължително действие, през всеки период от време и двете страни по правоотношението престират и за тях възникват относително самостоятелни задължения с отделни падежи, които имат общ правопораждащ факт, но не представляват части от едно цяло вземане. Обратното - при уговорка за разсрочване на части на едно по правило еднократно задължение, престира само длъжникът, след като вече кредиторът е изпълнил, а този факт сам по себе си не е достатъчен, за да определи изпълнението като периодично. Поради това при постигнато съгласие плащането на дължимата сума да е разделено на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост. И, доколкото исковата претенция се основава на настъпила предсрочна изискуемост на вземането, това е релевантното обстоятелство, което настоящият съдебен състав взе предвид.

На стр. 29 – 31 от първоинстанционното производство се съдържат писмени доказателства, установяващи, че предсрочната изискуемост не е била съобщена на ответника Н. М., което действие следва да предхожда по време сезирането на съда по реда на чл.410 ГПК. Това обстоятелство, въпреки, се признава и от ищеца.

При това положение съдът намира, че спрямо този длъжник не са настъпили предпоставките за изискуемост на процесните суми по договора за потребителски кредит, поради което и исковите претенции, предявени против него, се явяват неоснователни и като такива следва да се отхвърлят.

Като е достигнал до различни изводи, първоинстанционният съд е

постановил неправилен съдебен акт, който следва да се отмени в обжалваните му части.

При този изход на делото, на въззивника се следват деловодни разноски за двете съдени инстанции в общ размер на 1 662.11 лв., съобразно представения списък на разноските по чл.80 ГПК /л.31/, които следва да се възложат в тежест на въззиваемия „П.К.Б.“ ЕООД.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 287/19.08.2021 г., постановено по гр. д. № 1731/2021 г. по описа на РС-К. **в частта му**, с която спрямо Н. С. М., ЕГН ***** от с. О., ул. „И.р.“ 20, общ. К., обл. К. е признато за установено, че съществува вземане на „П.К.Б.“ ЕООД с ЕИК*****, със седалище и адрес на управление гр.С., бул. „Б.“ №*, общ.С., обл.С., представлявано заедно от управителите С.Н.Н. и Ц.Г.С., в размер на следните суми, произхождащи от неизпълнение на Договор за потребителски кредит П.К. Стандарт № 3029874158 от 26.03.2018г., сключен при Общи условия и Анекс № 120.08.2018г. към договора за кредит, за които е издадена по Заповед № 333/26.08.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 1255/2021г. на РС-К.: 1. сумата в размер на 2 605,74лв. - неизпълнено парично задължение за остатъчна предсрочно изискуема главница по Договор за потребителски кредит П.К. Стандарт № 3029874158 от 26.03.2018г., сключен при Общи условия и Анекс № 120.08.2018г. към договора за кредит, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.08.2021г. - датата на постъпване на заявлението по чл.410 от ГПК в съда до окончателното изплащане; 2. сумата 101,99лв. - договорно възнаграждение за периода от 26.07.2019г. до 31.07.2019г. - дата на предсрочна изискуемост; 3. сумата 195,69лв. - законна лихва за периода от 31.07.2019г. - дата на предсрочна изискуемост до 26.08.2021г., **както и в частта**, с която Н. С. М. е осъден да заплати на „П.К.Б.“ ЕООД разноски в размер на 215.33 лв. по гр. д. № 1731/2021 г. по описа на К. районен съд и сумата в размер на 108.07 лв., представляваща разноски по ч. гр. д. № 1255/2021 г. по описа на К. районен съд, **вместо което постановява:**

ОТХВЪРЛЯ предявените в условията на солидарност установителни искиове от „П.К.Б. ЕООД, ЕИК*****, против Н. С. М., ЕГН ***** от с. О., ул. „И.р.“ 20, общ. К., обл. К. за 1.сумата в размер на 2 605,74лв. - неизпълнено парично задължение за остатъчна предсрочно изискуема главница по Договор за потребителски кредит П.К. Стандарт № 3029874158 от 26.03.2018г., сключен при Общи условия и Анекс № 120.08.2018г. към договора за кредит, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 26.08.2021г. - датата на постъпване на заявлението по чл.410 от ГПК в съда до окончателното изплащане; 2. сумата 101,99лв. - договорно възнаграждение за периода от 26.07.2019г. до 31.07.2019г. - дата на предсрочна изискуемост; 3. сумата 195,69лв. - законна лихва за периода от 31.07.2019г. - дата на

предсрочна изискуемост до 26.08.2021г., за които е издадена Заповед № 333/26.08.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, по ч.гр.д. № 1255/2021г. на РС-К..

ОСЪЖДА „П.К.Б.“ ЕООД, ЕИК*****, седалище и адрес на управление: гр. С., със седалище и адрес на управление гр.С., бул.Б. №*, общ.С., обл.С. **да заплати** на Н. С. М., ЕГН ***** от с. О., ул. „И.р.“ 20, общ. К., обл. К., сумата от 602,11 лв. съдебни разноси по настоящото производство, както и разноси по гр. д. № 1731/2021 г. по описа на Районен съд – К. в общ размер на 1 060 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____